

De bewaker / Hlídač (2009)

Peter Terrin

narozen v roce 1968 se ve svých knihách dotýká jak univerzálních, tak velmi aktuálních témat. Debutoval sbírkou povídek Kód (De code, 1998) a jeho romány Blanco (2003) a Ženy a děti nejdříve (Vrouen en kinderen eerst, 2004) se ve Flandrech i Nizozemsku dočkaly velmi vřelého přijetí. Terrinovi se přezdívá „mistr zlověstného detailu“. Kritikou je považován za výstředního autora, který se vymyká hlavním literárním trendům; současně si ale vysloužil pověst vynikajícího stylisty.

Synopse:

Román *Hlídač* (*De bewaker*, 2009) vypráví příběh dvou svědomitých mužů, jejichž úkolem je střežit luxusní bytový komplex. Své povinnosti plní velmi pečlivě a dodržují tuhou disciplínu, přitom jsou však zcela odříznuti od vnějšího světa a neznají účel svého počínání. Jednoho dne obyvatelé komplex znenadání opustí. Hlídači netuší, co se děje, a nejprve reagují jen dalším zpřísněním disciplíny, nakonec se ale musí odhodlat a vzít věci do vlastních rukou. Peter Terrin, již dříve považovaný za poněkud temného autora, v románu rozehrál pochmurnou, ale strhující alegorii lidské společnosti jednadvacátého století.

Z anglické verze přeložené Inou Rilkeovou přeložil Marek Sečkař.

„Musíme si to ujasnit.“

Harrymu dělají starosti dodávky proviantu. Rozloží plán podzemních prostor na malý stolek, i když to už oba známe z paměti: sto dvacet parkovacích míst v celkem čtyřiceti zabezpečených garážích, každá pro jeden luxusní tisícimetrový byt. Škoda že ten sklep neudělali prostě obdélníkový. Možná to neumožňovala struktura a základy budovy. Nejsem stavební inženýr. Ale při obdélníkovém půdorysu s parkovacími místy pěkně seřazenými podél delších stran by bylo sledování toho prostoru mnohem jednodušší. Harry si myslí, že půdorys narýsovali tak nepravidelný na žádost investora. Že pohodlí a soukromí dostalo přednost. „Víš, jak to chodí“, říká.

Úplně cítím, jak je nervózní. Pach ořechu, mladého ořechu, který zrovna spadl ze stromu, dosud s tvrdou a vlhkou slupkou. Oba civíme do nákresu. Položím mu ruku na rameno, potom si to ale rozmyslím a zase ji sundám. Všechno je v klidu. Dotknu se pistole, co mám u pasu, čistě ze zvyku, protože v tuto chvíli žádné nebezpečí nehrozí. Udělám krok stranou, aby světlo žárovky dopadalo na celý nákres.

„Takže tudy vjede dovnitř.“

Prstem ukáže na vjezd: šířka čtyři metry a neprůstřelná brána. Jediný přístup do budovy. Přízemí je prý od okolního světa hermeticky oddělené, nejsou tam okna ani dveře. Z bezpečnostních důvodů nemáme elektronické karty ani infračervené klíče a skenery naše otisky prstů nerozeznají. Naším úkolem je dnem i nocí chránit přístup k podzemí. Jeden krok za bránu v opevnění, a naše oprávnění ztrácí platnost.

„Otevře bránu a vjede s dodávkou dovnitř. Zaujmeš postavení u garáže 3, tak aby tě bylo dobře vidět, a pistolí budeš mířit na něho. Jasně?“

Přikývnu. „Jasně.“

„Požádám ho o průkaz a propustku. Jak ti dám signál, pustíš se k zadku dodávky. Tam to bude ošidné, tam nastane okamžik pravdy. Když otevře dveře, budeme mít zlomek vteřiny na to, abychom se rozhodli, jak na tom jsme.“

„Nebude čas srovnávat si poznámky,“ dodám. „Každý se musí sám rozhodnout, jestli začne pálit. Ale když jeden z nás začne, druhý se automaticky přidá.“

Harry si opře ruku o stehno a prohne se dozadu, aby uvolnil napětí v zádech. „Správně,“ řekne. Když se znovu předkloní, všimnu si, že mu z uniformy asi dvacet centimetrů pod podpaždím čouhá nit, roztřepené vlákno, které jako by si z jeho nažehlené bundy tropilo žerty. Nezmíním se o tom, může to počkat na později, až znovu projdeme celý plán. Teď si zopakujeme další etapu. Do data dodávky zbývají už jen dva dny.

Natáhnu se na spodním lůžku palandy, povlak na polštáři mi čerstvě voní pracím práškem; očekávám, že rychle usnu. Naše místnost je hned vedle prvního výtahu. Jsou tady jen tři výtahy na čtyřicet pater: jeden velmi rychlý pro obyvatele, jeden velmi rychlý obslužný a jeden ne zas tak rychlý pro návštěvy. Naše místnost je docela malá, ale to nás většinou nepálí. Stejně máme pořád co dělat. Spíme v pětihodinových směnách, což stačí, když jsme si zvykli. Kromě toho když má jeden z nás nějaké potíže, může si v pohodě na čtvrt hodinky lehnout. Nevzpomínám si, že by se to kdy přihodilo. Ale i tak, člověka uklidní, když ví, že organizace bere takové věci v potaz.

Dveře jsou pootevřené, světlo zářivky, která visí asi o pět metrů dál, slabě ozařuje podlahu místnosti. Venku za silnými zdmi budovy je všechno v klidu. Nebo aspoň nic neslyším: žádné hřmění, žádné výstřely, žádné výkřiky. Nic. Dokonce ani země vůbec nerezonuje. Tady dole nemáme ani potuchy o tom, jak vypadá situace venku. Není způsob, jak bychom se to dozvěděli. Ne že by na tom ve skutečnosti záleželo. Naše práce je tady dole, v podzemních prostorách, u vchodu.

Harry sedí na židli venku u dveří a drží hlídku. Čas od času se zvedne a obejde malý kroužek. Kdykoli projde kolem dveří, jeho stín zatemní celou místnost. Zkontroluje nábojnici své pistole a se suchým cvaknutím ji vsune zpátky do zásobníku. I když ho nevidím, vím, že drží pistoli na délku paže od sebe, dost možná oběma rukama. Jeho pravé oko se srovná do přímky s hledím a muškou, zatímco jeho ukazovák se obtočí kolem spouště.

Položím dýmající bochník na talíř překrytý kostkovanou utěrkou, aby vychladl. Sotva uběhne den, kdy bych si neupekl chléb; je to prosté, jako když se peče koláč, a chutná to opravdu dobře, drobná práce a výsledek za tu námahu stojí. Pekárnu jsme zachránili z popelnice bytu Olanosových.

Řeknu Harrymu, aby byl trpělivý.

Shrbeně vyjde z místnosti a zase si sedne za dveře. Za chvíli se jeho hlava vynoří zpoza rohu.

„Je to cítit až za garáž 4,“ řekne.

Garáž 4 je ta nejvzdálenější od naší místnosti.

„Pach betonu v podzemí skoro úplně vyprchal. Je to jako chodit uvnitř obrovského bochníku.“

Vzpomenu si na sen, který se mi zdával, když jsem byl malý: ležel jsem ve vaně naplněné až po okraj čokoládovým mlékem a nevylezl jsem, dokud jsem je do poslední kapky nevypil. Potom jsem si ve škole cucal prsty, protože jsem měl za nehty pořád slabou chuť čokolády.

Všimnu si, že se mi nechce povědět mu o svém snu. Nevím jistě proč. Možná jen proto, že tady nemáme žádnou čokoládu.

Lesklé kovové špičky mých bot se zablesknou na spodním okraji mého zorného pole, kdykoli udělám krok. Modré nohavice se otřou o kůži a znovu se poskládají do pravidelných záhybů. Naštěstí jsme našli prací prášek a spoustu krému na boty v provizorním skladu na našem podlaží. Dodávky nebyly určené pro rezidenty, ale pro jejich zaměstnance, a proto jsme si řekli, že za daných okolností si klidně můžeme posloužit. Obyčejný krém na boty a velké krabice světlého prášku, který nevoní po ničem zvláštním, jenom po čistém prádle.

Jdeme s Harrym bok po boku. Obejdeme celý obvod parkovacího podlaží, zacházíme skoro až do koutů a ruce přitom máme složené za zády. Neloudáme se, kráčíme kupředu pomalým a pevným krokem. Mlčíme, takže zaslechneme každý zvuk a hned uhodneme jeho příčinu. Čepice, modré s vyšitým odznakem organizace, máme na hlavě naražené v předepsaném úhlu. Neděláme stejně dlouhé kroky, ale přesto se tu a tam stane, že ujdeme několik metrů v rytmickém souladu; účinek mi připomíná zvuk zvonů, jejichž úder se postupně sbližují, až nakonec jejich srdce udeří do bronzu ve stejný okamžik, někdy dokonce i dvakrát za sebou.

Byla doba, kdy jsem při každém inspekčním kolečku počítal kroky. Počítal jsem je v duchu a potom jsem výsledek přidal k součtu kroků, které jsem udělal předtím. Jen v duchu, žádné poznámky jsem si nedělal. Myslím, že jsem si tak počínal ze smyslu pro povinnost, anebo kvůli koncentraci. Připadlo mi, že mi to zbystřuje myšlení. Ale teď už jsem počítání zanechal, zjistil jsem, že mě to rozptyluje od práce. Nikam jsem se vším tím počítáním nedostal.

Kontrolní kolečko projdeme třikrát za sebou, potom si dáme přestávku. Harry sedí na židli, já na stoličce, po obou stranách pootevřených dveří do naší místnosti. Harry se předchozí noci příliš nevyspal, slyšel jsem, jak se převaluje. Oči má pořád oteklé. Minulou noc jsem mu ustříhl tu nit, co mu čouhala ze švu bundy. Teď je jeho uniforma zase jak má být.

„Projdeme si znovu dodávku?“ zeptá se.

„Dobrý nápad,“ odpovím.

Zůstáváme sedět v nehybném tichu sklepa.

Ze stropu visí šestnáct nízkonapěťových zářivek a všechny fungují, což je docela zázrak. Garáže jsou všechny zavřené s výjimkou čísla 22. Dálkové ovládání mají jen osobní asistenti majitelů. Asistent madame Privalovové občas zapomněl, že má zamknout, když s jejím bentleyem vyjížděl ven.

„Organizace někdy kontroluje i vlastní strážce,“ řekne Harry.

„Jak to myslíš?“

„To se musí,“ řekne. „Když se nad tím zamyslíš, tak je to jasné. Namátkové kontroly, chápeš.“ Pravou rukou si promne čelo, palcem a prsty kůži stlačuje a zase roztahuje. „Každá práce musí mít nějakou kontrolu kvality. To je běžná věc. Všichni pracují podle normy, a ta se musí pořád dodržovat. Testují to namátkovými kontrolami. Organizace se nijak neliší od jakékoli jiné firmy, která obchoduje se zbožím.“

Po celou dobu výcviku jsem o namátkových kontrolách nikdy neslyšel. Nikdo se o tom nezmínil. O pár vteřin později mě napadne, že tím spíš je pravděpodobné, že existují.

Harry si stáhne čapku dozadu, potom zase dopředu. „Napadá mě jen jeden způsob, jak by organizace mohla provést namátkovou kontrolu – při standardní situaci.“

Tím myslí dodávku proviantu, jedinou standardní situaci, kterou známe. Řekne: „Musíme být dvojnásob na pozoru, protože jak se věci mají, stojí proti nám hned dva nepřátelé.“

Zajdu si do místnosti pro kousek chleba a cítím se velmi nesvůj, i když vím, že mě u toho nikdo nevidí. Sednu si zpátky na stoličku a pomalu chleba žvýkám. Rozhlédnu se po prázdné betonové ploše táhnoucí se odhadem na sto metrů daleko. Odvrátím oči od temnoty za ní.

„Vtip je v tom,“ vyhrkne Harry, „vtip je v tom, že u namátkových kontrol nikdy nevíš, že proběhly. Buď je všechno v pořádku, takže k ničemu nedojde a žádná situace nenastane, anebo se to zvrhne, a v tom případě nezkušená stráž jednoduše vlezla do léčky. Chápeš? Nikdo by organizaci neobvinil, že nastražuje léčky na vlastní personál, nebo snad ano? Zvláště když jsou při tom oběti na životech. To by nikoho ani nenapadlo.“

Usměje se nad závěrem, k němuž dospěl.

Jeho úsměv také říká, že můžeme být pyšní na to, že jsme součástí organizace.

Zeptám se ho na elitu, jestli je taky kontrolují.

„Hádám, že ano, Micheli, dokonce bych řekl, že ti musí čelit namátkovým kontrolám ještě víc než my... to je pochopitelné. Elita je reklamní štít značky, to nejlepší, co je v bezpečnostních službách k mání. Ten štít musí být bez poskvrny, oslnivě čistý.“

Vstane, vejde do místnosti a znovu rozloží nákres podzemí. Přestane se usmívat. „Můžeš vzít jed na to, že si naději na povýšení nezkažíme ani tím nejmenším projevem nedbalosti ve standardní situaci.“ Hlas mu zní drsně, jako kdybych se ho nějak dotkl. „To by byla fakt pitomost, nemyslíš, po tak dlouhé době?“

Vložím klíč do zámku, dvakrát otočím. Sklad je hned vedle naší místnosti a tohle je dnes moje druhá inspekce. Nalevo jsou tři police připevněné ke zdi kovovými konzolami. Leží na nich malé kartonové krabice vyrovnané jako v bojové formaci, na všech je napsáno Winchester. Ráže je vytištěná na kratší přední straně: 9mm Luger (Parabellum), a nad tím je obrázek kovboje na koni, jak pádí směrem ke kraji krabice. Kovbojovo tělo za sebou zanechává přímou oranžovou stopu a jeho cválající kůň zase červenou, a pod tím je skloněným písmem naznačujícím vysokou rychlost napsané jméno značky.

Stačí mi jeden pohled, abych poznal, že všechny krabice jsou na místě, poznám to podle toho, jak jsou srovnané. Jenom pro jistotu je znovu přepočítám, polici za polici, každé krabice se přitom dotknu ukazovákem. Třikrát patnáct dělá čtyřicet pět.

Vezmu do ruky první krabici, váha se zdá být v pořádku. Otevřít víko je snadné: malé kartonové poutko je díky častému používání krásně ohebné. Vyrovnané řady vztyčených lesklých nábojů, na nichž se mnohonásobně odráží moje silueta. Ukazovákem spočítám jednu řadu po pěti, potom deset řad. Desetkrát pět dělá padesát. Zavřu krabici, položím ji zpět na polici a vytáhnu z formace druhou. Zvážím ji v ruce: zdá se v pořádku. Poutko neklade už skoro žádný odpor.

Po skončení inspekce přejeďu pohledem zásoby na policích na protější zdi. V dávkách pokračujeme podle plánu. Na příštích dvanáct hodin máme jednu láhev vody; desinfekční tablety jsou zatím nedotčené. Krém na boty, prací prášek, toaletní papír. Dvě kila mléka v prášku. Kvasnice a mouka už došly, ale v místnosti je pořád ještě půl bochníku.

Pečlivě zamknu skladiště, zhasnu světlo.

Podám Harrymu zprávu o stavu municie. Z pouzdra u pasu vytáhneme každý svého Flocka 28. Oba vyklopíme zásobník a necháme vyklouznout nábojnici. Tiše spočítáme kulky. Když na Harryho kývnou, zopakuje nahlas výsledek mé inspekce a dodá: „Plus dvakrát patnáct.“

Službu mám první část noci. Sedím na židli a nehýbu se. Po čase uslyším nějaký zvuk, sotva slyšitelný v tichém vrčení zářivek. Když obrátím hlavu nalevo, zmizí to. Akustika v podzemí je podivná. Nezdá se mi, že by bylo potřeba budit kvůli tomu Harryho. Je to skoro zázrak, že se mu podařilo na chvíli usnout.

Abych zůstal bdělý, rozhodnu se trochu si protáhnout nohy a vydám se opačným směrem, než normálně chodíme. V nejvzdálenějších koutech podzemí slyším ozvěnu svých kroků: když zastavím, chvíli to trvá, než všechny zvuky utichnou. Dokázal bych v této podivné komoře plné ozvěn rozeznat kroky někoho jiného, kdyby se přesně kryly s mými?

Nejsem si jistý, že bych to dokázal, ale moc se tím netrápím. Samotný fakt, že si tu otázku kladu, znamená, že můj mozek pracuje. Když strážce přestane přemýšlet o své situaci, je samozřejmě k ničemu. Zvyk je záludné nebezpečí.

Přiložím oko k úzké škvíře ve zdi napravo od vjezdu; předpokládám, že ten kousek betonu odsekali při instalaci ocelového jezdece pro bránu. Skoro nic nevidím, protože venku je tma. Snadno si ale představím, co tam je, mám to vryté v paměti. Ostrý úhel zdi tyčící se nahoru až na úroveň ulice. Nahoře útržek oblohy a zakulacený vrcholek stromu. Koruna stromu nám připomíná, jaké je zrovna roční období.

Přitisknu ke škvíře nos, čichám vlahý větřík. Počasí je neutrální. Pachy se vzduchem lépe přenášejí, když prší nebo když je horko. Obrátím se a opřu se zády o zeď. A zase si nemůžu pomoci a přemýšlím o tom, že první, co by případný vetřelec spatřil, je přesně to, co právě vidím. Zkousím si tu situaci představit. Jeho mozek vizuální informaci vstřebá jako houba, načez určí, zda se shoduje s půdorysem, který si prostudoval. Anebo pokud jde vetřelec naslepo, použije ji k rozhodnutí, kterým směrem se pustí. Nikam dál by se neměl dostat. V okamžiku, kdy poprvé spatří podzemní prostory, se zhroutí k zemi. Nejlépe s kulkou v hlavě.

Pokračuji v kolečkách, dávám si načas, jsem si jistý sám sebou. Je to šílené, ale není to nepříjemné. Zrovna tak bych se mohl procházet v parku, s rukama v kapsách. Vychutnávat si zeleň, posedávat na lavičkách. Zavřít na okamžik oči.

[...]

Stojím rozkročený, nohy se mi chvějí. Mám pocit, že i samotný zvuk mechanismu brány by mě mohl srazit k zemi. V okamžiku, kdy se mohutná zábrana zvedne od podlahy, oslní mě sluneční svit, který vtrhne dovnitř jako přílivová vlna, jako kdyby se světlo od poslední dodávky hromadilo na vnější straně brány a čím dál víc na ni tlačilo. Udeří do mě zepředu a vyrazí mi dech. Chci se odvrátit, zamhouřím oči, ale víčka mám jako v ohni. Potřesu hlavou. Pistoli držím tak daleko před sebou, jak to jen jde; možná to nevypadá impozantně, ale aspoň pořád stojím.

Dodávka musela zrovna vjet do budovy, protože diesellový motor burácí mezi zdmi a vyplňuje prázdnotu až po okraj. Vzchopím se. Uslyším zvuk klesající brány a světlo pohasne. Řidič náhle vypne motor, přímo přede mnou. Zamrkám, na sítnici mám skvrny. Brána se přitiskne k betonové podlaze, její těžké součásti do sebe zapadnou. Potom ticho. Více než ticho: pomalé

tikání chladnouceho kovu pod kapotou dodávky. Také slyším, jak si řidič hvízdá a jak Harry oddechuje, jako kdyby předtím z plna hrdla křičel.

Dodávka vypadá jako obvykle, je to model, který organizace používá vždycky. Je to úleva, vidět to důvěryhodné logo s velkými výraznými písmeny. Všichni jsme členové jedné velké rodiny, kteří se nezaleknou, když jde do tuhého, máme za sebou léta a léta zkušeností. Dodávka vypadá, jako kdyby ji zrovna umyli, žádné stopy na povrchu, pokud vidím, ani známky poškození v důsledku situace venku. Žádné následky pouličního násilí nebo třeba chemického spadu. Dodávka září jako mimozemská kosmická loď, která omylem přistála na Zemi, a podzemním prostorám zcela dominuje.

„Nazdárek,“ řekne mladík, když otevře dveře. „Vítací výbor! Všechno jak má být, chlapi?“

„Ticho!“ řekne Harry ze svého postavení šikmo za dodávkou. „Víš sakra dobře, co máš dělat. Jen vyložit proviant a držet hubu.“

Mladík ho ignoruje. Vesele si píská a vyleze z dodávky. V jedné ruce drží propustku, která mu ještě na provázku visí kolem krku, a v druhé má registrační kartu. Překvapí mě, že zase nemá uniformu, zrovna jako posledně. Skoro to řeknu Harrymu, ale on si toho určitě taky všiml. Minule to bylo uprostřed léta, tak jsme si mysleli, že to má co dělat s nějakým novým pravidlem, o němž jsme se nedoslechli a které doručovatelům umožňuje chodit v horkém počasí bez bundy. Teď mě ale nenapadá žádné logické vysvětlení, proč má ten chlapík na sobě neformální svetr a plandavé kalhoty, třebaže jsou modré, o jeho teniskách ani nemluvě. Je to stejný řidič jako minule? Všichni vypadají stejně, mladí, hubení, uhrovatí. Každý teď dělá doručovatele.

Ty boty se mi vůbec nelíbí. Kromě toho, že jsou to běžecské boty, jsou zářivě čisté, není na nich ani hruška bláta, což je divné u někoho, kdo doručuje zboží do těch nejnemožnějších míst. Sevřu svůj Flock 28, až mi zbělají klouby; mířím mu s ním přímo mezi lopatky, když jde k zadku dodávky. Mezi lopatky, doprostřed trupu, takže ho zasáhnu, i když udělá nějaký nečekaný pohyb. V duchu na něj naléhám, aby žádné nečekané pohyby nedělal.

Všimnu si, že se na mě Harry dívá. Rudne ve tváři.

„Co si myslíš, že děláš?“

„Má tenisky,“ řeknu.

„Hej ty! Počkej!“

Mladík stojí s rukou na klíce zadních dveří. Harry na mě mávne pistolí, abych také přešel k zadku auta, přesně podle plánu. Mezitím uvažuji, zda mám něco podniknout. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo patří k organizaci, že by měl tenisky. Možná si toho Harry nevšiml.

Řidič se nehýbá, jenom mě sleduje očima, klidně a vesele. Jakmile jsem zaujal pozici a je čas otevřít dveře, Harry řekne: „Sundej si boty.“

Mladík se nevěřicně ohlédne. Potom si uvědomí, že nemá na výběr a musí poslechnout.

„Proč máš tenisky?“

„Dali mi je, proto.“

„Ty boty jsou standardní výstroj?“

„Rozhodně je to erár. Copak jsem je neměl i minule?“ Skopne boty tak obratně, že letí přímo k Harrymu a přistanou mu hned u nohou.

„Možná jim kůže přijde moc drahá. Co já vím.“

Harry si dřepne a prozkoumá tenisky, které jsou docela prosté a asi opravdu levnější než boty, které máme my. Do obou sáhne, potom prozkoumá podrážku. Nakonec se zaměří na malou značku vzadu, která vypadá jako logo, ale na takovou dálku to nepoznám.

Mladík si boty znovu natáhne. Tiše si při tom brouká.

Už to chci mít za sebou; kéž by ty dveře už otevřel, ať je za nimi cokoli.

Harry i já poklekneme na levé koleno. Při zemi máme lepší krytí pro případ, že bychom se znenadání dostali pod palbu. Kdyby to byla bomba, tak se to nikdy nedovíme, na tak krátkou vzdálenost by nás exploze roztrhala na cucky. Netuším, jak poznat, jestli máme co do činění s namátkovou kontrolou.

„Přestaň si broukat,“ řeknu.

„Nerozčiluj se,“ řekne, potom otevře zadní dveře a zajistí je ve správném úhlu. Ujistím se, že jsem dosud naživu, srdce mi bije víc než kdy jindy. Harry se postaví; pistole, kterou drží na délku paže před sebou, trhavě sleduje jeho pohled, když prohlíží vnitřek dodávky.

Po pauze se řidič zeptá: „Můžu, šéfe?“

Harry přikývne a na tváři mu vystoupí studený pot. Mladík se skloní a sahá dovnitř, už zase si hvízdá. Vidím několik různobarevných umělohmotných beden plných nejrůznějších potravin. Náš proviant není nachystaný v samostatné bedně, možná je to tím, že jsme jen dva. Řidič vezme kartonovou krabici a skládá do ní různé věci. Nakonec sáhne do kapsy na straně dodávky pro pytel. Potom řekne nahlas, k nikomu konkrétnímu: „Žádné sušenky, ale droždí a mouka.“ Potom si nacpe prázdný pytel do kapsy u kalhot.

Když vyloží balíky s lahvemi vody, Harry mu poručí, aby se vrátil za volant. Pořád na něj míří. Já mezitím odnáším kartonovou krabici, ale po několika krocích cítím, jak se dno pod vahou obsahu rozevívá. Nezpomalím a za chůze se pokusím podepřít dno rukou, ale nejsem

dost rychlý, něco stejně vypadne. Slyším třesk rozbitého skla. Nezastavím se, abych se podíval, jen se co nejrychleji rozběhnu i s krabicí k číslu 22, ke garáži paní Privalovové. Harry, nervózní až k zběsilosti, odtáhne volnou rukou balenou vodu pár metrů stranou a zakřičí: „Teď vypadni!“

Znovu mě ohluší hluk a oslepí světlo, zase je to nepříjemně známý pocit, ale snesitelnější než prve. Tentokrát to znamená konec nebezpečí a příslib klidu a míru.

Seriál je připravován Českou kanceláří programu EU Culture ve spolupráci s Institutem umění – Divadelním ústavem a Zastoupením Evropské komise v ČR. O Ceně Evropské unie za literaturu se dozvíte více na www.euprizeliterature.eu, další úryvky laureátů jsou ke stažení na www.programculture.cz/cs/eulp.